

Theo yêu cầu của khách hàng, trong một năm qua, chúng tôi đã dịch qua 16 môn học, 34 cuốn sách, 43 bài báo, 5 sổ tay (chưa tính các tài liệu từ năm 2010 trở về trước) Xem ở đây

**DỊCH VỤ
DỊCH
TIẾNG
ANH
CHUYÊN
NGÀNH
NHANH
NHẤT VÀ
CHÍNH
XÁC
NHẤT**

Chỉ sau một lần liên lạc, việc dịch được tiến hành

Giá cả: có thể giảm đến 10 nghìn/1 trang

Chất lượng: Tao dựng niềm tin cho khách hàng bằng công nghệ 1. Bạn thấy được toàn bộ bản dịch; 2. Bạn đánh giá chất lượng. 3. Bạn quyết định thanh toán.

Tài liệu này được dịch sang tiếng việt bởi:

www.mientayvn.com

Tìm bản gốc tại thư mục này (copy link và dán hoặc nhấn Ctrl+Click):

<https://drive.google.com/folderview?id=0B4rAPqlxIMRDSFE2RXQ2N3FtdDA&usp=sharing>

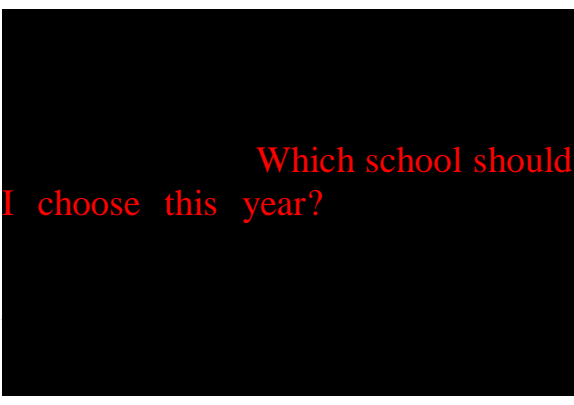
Liên hệ để mua:

thanhlam1910_2006@yahoo.com hoặc frbwrthes@gmail.com hoặc số 0168 8557 403 (gặp Lâm)

Giá tiền: 1 nghìn /trang đơn (trang không chia cột); 500 VND/trang song ngữ

Dịch tài liệu của bạn: http://www.mientayvn.com/dich_tiang_anh_chuyen_nghanh.html

CHAPTER 2:

Giá như tôi biết điều này trước khi học đại học	If only I had known this before studying at university
TT - Những gì mà chàng trai 24 tuổi, sinh viên Trường ĐH Ngân hàng TP.HCM nêu ra trong cuốn sách Giá như tôi biết những điều này... trước khi thi đại học của mình không hề lạ nếu không muốn nói là nỗi băn khoăn, suy tư thường trực của nhiều gia đình Việt. Trước thềm kỳ thi tuyển sinh đại học, cao đẳng 2013, <i>Tuổi Trẻ</i> trích đăng những dòng tâm sự rất thật này (sách do Nhà xuất bản Phụ Nữ ấn hành).	TT – The things that 24-year-old boy, a student of HCM Banking University, outlined in the book “If only I had known this... before attending my university examination” are also the permanent anxiety of many Vietnamese families.
Kỳ 1: Phải là đại học! Cứ mỗi dạo nghỉ tết xong, các bạn học sinh cấp III lại nô nức chuẩn bị nộp hồ sơ dự thi đại học, nếu không quá lời thì đây là giai đoạn sốt sắng nhất của tất cả mọi người. Nếu bạn ở miền quê, bạn sẽ thấy rất rõ từng câu chuyện mà người trong làng trong xã bàn tán hỏi thăm nhau về con nhà này nhà kia, “Năm nay thi trường gì? Ngành gì? Thi bao nhiêu điểm? Đậu hay trượt? Nó học ra sao? Ngành này sang, ngành kia kém?”... đang xảy ra hằng ngày. Các bạn đang chuẩn bị thi đại học cũng giống như diễn viên chính được mọi	s submission the university exam. If we do not speak with exaggeration, Which school should I choose this year?

người chú ý đến, và các bậc phụ huynh như “đạo diễn” hồi hộp đợi chờ sự thể hiện của đứa con yêu dấu.

Áp lực nhân lên

Tôi không biết đó là điều đáng mừng hay đáng lo? Bởi nếu bạn thi đậu đại học thì điều đó thật tuyệt, đây chính là điều có thể nói không gì vinh dự hơn cho bạn và gia đình. Bạn và gia đình sẽ trở thành tâm điểm được cả làng, cả xã nhắc tới.

Nhưng nếu ngược lại thì sao? Chắc bạn không cần tôi nói nhiều về điều này! Khi bạn trượt thì mọi thứ lúc này không chỉ có nước mắt đau khổ của bạn, mà còn là sự nhục nhã của cả gia đình. Tôi xin nhấn mạnh rằng những điều trên không quá lời đâu nhé!

Đó chính là sự thật đang hiện hữu. Bạn vốn dĩ đã bị áp lực vì “trận đấu” mà bạn đang phải đối mặt, nay áp lực đó được nhân lên nhiều lần khi nó mang theo mình là niềm vinh dự hay sự nhục nhã của bạn và gia đình. Kết quả của nó là đã có bạn tự tử hết sức đau thương, và nhiều chuyện đáng buồn mà xã hội chúng ta đang đối mặt.

Dịp tết năm 2011, khi về thăm quê, tôi ghé nhà thăm chúc tết cô giáo cấp II. Sau một hồi huyền thuyên với cô, cô mới bắt đầu chia sẻ với tôi về chuyện thi đại học của con cô. Tôi dễ dàng nhận ra trong ánh mắt của cô hiện lên bao nỗi lo lắng của một người mẹ.

there is nothing more honorable
for you and your family

share
with me

Năm trước con cô thi đại học nhưng đã trượt. Mặc dù em thừa sức đậu hệ cao đẳng ở nhiều trường, nhưng nhà cô giáo tôi cũng khá giả nên chấp nhận cho em vào Sài Gòn để ôn luyện với hi vọng sẽ thi đậu đại học.

Điều tôi cứ nhớ mãi khi cô bảo rằng: “Ba của nó thì sĩ diện, ngành nào thì ngành nhưng phải là đại học để ba nó nhìn mặt bạn bè, nhìn mặt hàng xóm”. Cô ngập ngừng một hồi rồi nói tiếp: “Năm trước con bé không đậu đại học, ba nó buồn lắm, uống rượu suốt ngày, nhìn con người ta đậu đại học ăn mừng tung bừng, nên cả năm nay ba nó như không muốn đi ra đường để nhìn bạn bè, hàng xóm gì hết”.

Cô im lặng một lúc rồi thở dài: “Cô thì buồn chút rồi cũng qua thôi! Còn ba nó thì thấy xấu hổ! Cô bảo cứ để em học cao đẳng cũng được mà ba nó nhất quyết phải là đại học mới chịu”. Tôi cảm nhận sự đè nén trong lòng cô bấy lâu, cô dường như muốn nói với tôi tất cả: “Em cũng biết những người trong xã mình đấy, họ bàn tán lời ra lời vào nên ba nó càng buồn, càng bực hơn. Cô chỉ lo con bé nó bị áp lực quá chịu không nổi...”.

but
o

ed
whatever majors but it is necessary
that she must be in a university

contemplated someone

:
in our commune about
this matter.
could not stand

Một mình chống lại... cả nhà

Tiếp theo là câu chuyện của một em gái trong xã tôi. Nhà em nằm trên con đường đạp xe đến trường ngày xưa của tôi. Thuở nhỏ em có ước mơ trở thành giáo viên mầm non. Và ước mơ ấy vẫn không phai theo năm tháng, cho đến ngày em chọn ngành thi đại học. Em hồn nhiên kể với tôi: “Em ước sẽ trở thành một giáo viên mầm non được nhiều đứa trẻ yêu mến nhất đó”.

Sau đây tôi trích một đoạn trong bức thư của em kể lại: “Một hôm, vào bữa cơm tối của gia đình thì ba em hỏi: “Thế năm nay con định thi ngành gì?”. Em đợi câu hỏi này của ba rất lâu rồi. Đã mấy ngày, đầu em cứ nghĩ đến cảnh mình sẽ đậu đại học và trở thành giáo viên mầm non. Em muốn khoe với ba về ước mơ của mình lâu lắm, nhưng giờ mới là lúc em muốn ba má em bất ngờ. Lòng em tràn đầy hạnh phúc đáp lại lời ba: “Con định thi ngành giáo viên mầm non đó ba”.

Chưa đợi ba trả lời em liền hỏi ba như muốn nhấn mạnh ước mơ của mình: “Con chọn ngành đó ba thấy sao? Được không ba?”. Lúc đó em đã nghĩ ba em sẽ ủng hộ và em như đang chờ đợi lời ba sẽ khen em như những lúc em ngoan và làm ba hài lòng.

Thế nhưng mọi thứ như bị dập tắt khi vẻ mặt tươi cười lúc nãy của ba em được thay bằng vẻ mặt tức giận, em rất sợ mỗi lúc ba em như thế. Ba đáp lại lời em mà như hét lên: “Mày hết ngành để chọn hay

long time,

sao mà lại chọn ba cái ngành đó!”.

Nước mắt em như muốn trào ra, cảm giác của em rất thất vọng về ba, bình thường lúc ba giận em chỉ biết im lặng, nhưng hôm đó em cũng cố lấy hết can đảm để hỏi ba: “Sao vậy ba? Ngành đó cũng được lắm mà. Với lại đó là sở thích của con từ thuở nhỏ nữa”.

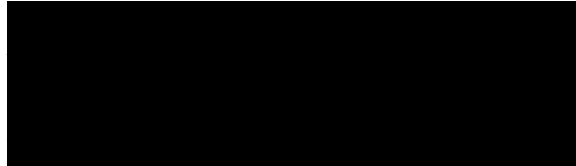
Lúc đó ba em càng cáu giận hơn rồi mắng em: “Mày thích chỉ ba cái ngành đó? Ba cái ngành đó mày học xong ra làm được tháng bao nhiêu? Liệu có đủ nuôi cái thân mày không? Suốt ngày chỉ biết quanh quẩn bên mấy đứa con nít! Mày thử nghĩ người ta giàu bằng nghề bác sĩ, kỹ sư chứ có ai giàu bằng nghề giáo viên đâu hả”.

Trong em chỉ còn lại sự thất vọng dành cho ba, nước mắt em không hiểu sao cứ chảy, chén cơm em đang cố cầm trên tay như muốn rớt xuống, em chỉ biết cúi đầu nghe ba mắng xối xả.

Những ngày sau đó cả gia đình em: nội, má, chú hay cậu bên nội ngoại, mọi người đều không cho em thi ngành đó. Mọi người đều trả lời giống như ba em: “Thì chỉ ba ngành đó thể con. Ngành đó suốt ngày chỉ biết quanh quẩn bên mấy đứa con nít”.

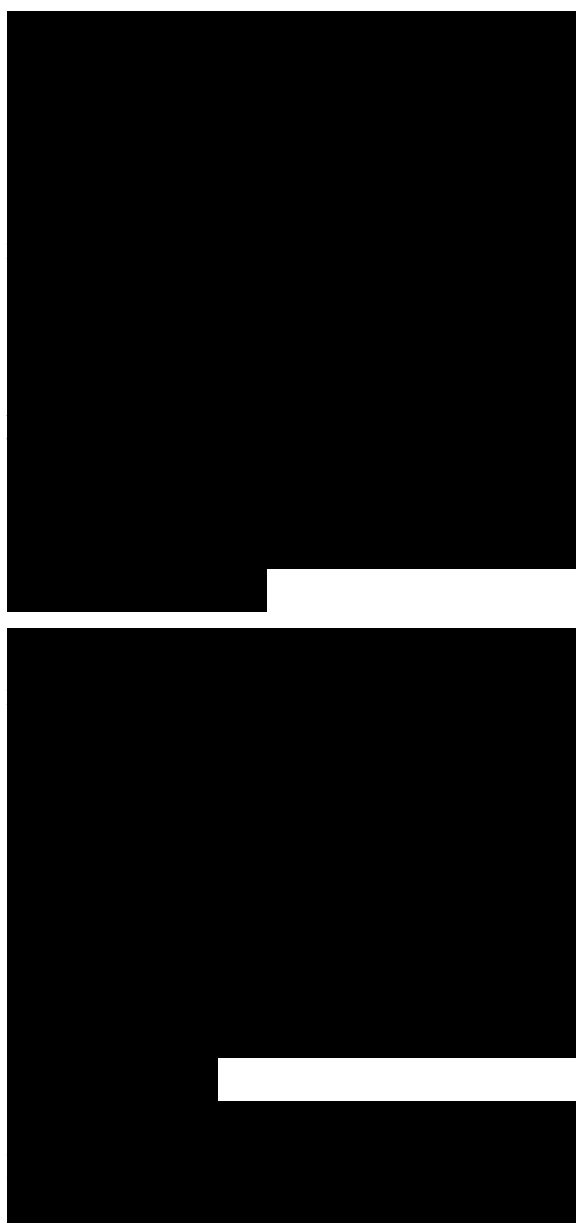
Em rất thích ngành giáo viên mầm non, em thường hay mơ đến lúc mình sẽ ngày ngày được ở bên bọn trẻ. Em thích tiếng cười, giọng nói của chúng. Em yêu từng

Internship report

hành động ngộ nghĩnh, đáng yêu, em muốn dạy cho bọn trẻ những điều mới lạ. Em không biết mình phải làm sao đây? Em phải thuyết phục ba má em, nội em, chú em, cậu em như thế nào đây? Cứ nghĩ tới là nước mắt em chảy ra”.	
Đinh Tuấn Ân sinh ngày 4-10-1989 trong một gia đình nghèo tại miền quê ven biển Đức Minh, Mộ Đức, Quảng Ngãi. Ân là sinh viên ngành tài chính - ngân hàng khóa 2007-2011 Trường ĐH Ngân hàng TP.HCM; sáng lập viên kiêm giám đốc chuỗi cửa hàng tàu hủ HAT. Do còn nợ hai môn nên Ân vẫn chưa nhận bằng tốt nghiệp. Bạn Lương Thị Ngọc Anh, lớp phó học tập lớp DH23A7 Trường ĐH Ngân hàng TP.HCM, lớp mà Đinh Tuấn Ân từng học, cho biết: “Khi biết Ân bỏ không thi hai môn, tôi giận bạn ấy một thời gian. Nhưng khi thấy thành quả, ý chí quyết tâm theo đuổi ước mơ của Ân, tôi thấy quý bạn ấy hơn”.	Dinh Tuan An was born on 4/10/1989 in a poor family in a rural coastal area: Duc Minh, Mo Duc, Quang Ngai province. An is a Finance – Banking student of HCM Banking University from 2007 to 2011. He is also a founder and director of a chain of tofu outlets – HAT. Due to two outstanding subjects, he can not receive the diploma. According to Luong Thi Ngoc Anh, learning deputy monitor of class DH23A7, the class where Dinh Tuan An studied at: “When I knew that An abandoned his two subjects, I was mad at him for some time. But seeing his results and the determination to pursue the dream, I loved him more.
Tôi đậu đại học, tôi chọn nó chỉ vì nó là ngành “hot”. Tôi đã sai lầm... Tôi dần nhận ra những gì đang học trên giảng đường không thuộc về tôi. Tôi cảm thấy rất bối rối và mơ hồ về tương lai của mình.	
Kỳ 2: Chán nản trên ghế giảng đường TT - Tôi không muốn khi bạn chính thức trở thành sinh viên, hoặc có thể đến khi bạn tốt nghiệp đại học, hoặc khi bạn đang ở nơi chín suối vì tự tử sau khi thi trượt đại học... và bạn thốt lên rằng: “Giá như	Chapter 2: Depressed when studying university

tôi biết những điều này... trước khi thi đại học”. Trò chơi may rủi Tôi từng là một học sinh khá giỏi thời cấp II, cấp III, tôi rất tự tin và luôn trao cho mình mục tiêu trở thành người dẫn đầu ở những môn học tôi thích. Tôi cũng thừa nhận mình đã từng rất kiêu ngạo, đối với tôi thời đó việc thua một ai khác trong những môn tôi thích như một điều rất sỉ nhục. Rồi chuyện gì đến cũng đến, đến lúc tôi và những người bạn cùng lứa bước vào thời khắc chuyển giao quan trọng, đó là thi đại học. Lúc này có rất nhiều câu hỏi được đặt ra trong đầu mỗi chúng tôi: “Tôi nên chọn ngành nào để học?”, “Tôi nên chọn ngành mà bố mẹ bảo - thậm chí là áp đặt - hay theo niềm đam mê của mình?”, “Ngành nào khi ra trường sẽ dễ kiếm việc làm?”...	[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]
Tôi chưa đặt câu hỏi quan trọng với chính mình Đến một ngày - khi tôi sắp hoàn thành năm đầu tiên của đại học, tôi cũng nhận ra mình không thể cứ sống mãi một cuộc sống tẻ tẻ, buồn thả, tôi cần phải dũng cảm để tìm cho một hướng đi. Tôi biết mình đã sai lầm khi chọn ngành đang học, tôi nghĩ tôi đã chọn nó chỉ vì nó là ngành “hot” và sự nông nổi. Có lúc tôi nghĩ rằng đã quá muộn để bắt đầu lại mọi thứ. Tôi từng nghĩ giá như tôi có thể quay về thời học sinh, nhưng đó là điều không thể. Điều quan trọng lúc này, tôi muốn tìm	I have never asked myself important questions [REDACTED] One day - when I nearly completed of the first year in university, I realized I could not just live a bad life, self-indulgent, I need the courage to look for a direction. I knew that I had made a mistake when choosing the current major. I thought I chose it because it is the "hot" major and because of my superficiality. Sometimes I reflected that it was too late to restart anything. I thought if only I could go back to the student

điều gì đó thuộc về riêng mình, nhưng thú thật tôi vẫn còn rất mơ hồ. Điều đầu tiên, tôi cần xác định được niềm đam mê của tôi là gì? Đó là câu hỏi ngắn gọn và cực kỳ quan trọng nhưng hình như trước đó - lúc thi đại học, tôi chưa bao giờ thật sự nghiêm túc đặt câu hỏi này với chính mình. Cứ mỗi ngày trôi qua tôi đều đi tìm câu trả lời...	time, but it was impossible. The important thing at this time was that I want to find something that belongs to my own, but frankly I was still very vague. The first thing I need to identify what is my passion? It was a brief question and vitally important, but it looks like before - at the university exam, I had never really seriously asked this question to yourself. Each passing day, I have been looking for the answers ...
Dường như không có một câu trả lời tuyệt đối nào, thậm chí mọi thứ có vẻ rất mơ hồ đối với tôi và những người bạn thế hệ tôi. Chúng tôi chọn ngành giống như đang chơi một trò chơi may rủi, và có những lý do để đưa ra quyết định đôi khi rất ngớ ngẩn. Kết quả sau bao năm miệt mài đèn sách, bản thân tôi thi đỗ vào một trường đại học danh giá với chuyên ngành “hot” nhất thời bấy giờ. Cảm giác lúc đó thật tuyệt vời, tôi còn nhớ gia đình tôi, những người thân thiết nhất của tôi, và dĩ nhiên cả bản thân tôi đã tự hào vì chính tôi như thế nào. Tôi tận hưởng cảm giác từ một vùng nông thôn xa xôi, nghèo nàn lên đường vào Sài Gòn để học tập và trở thành một sinh viên như tôi từng mơ. Có nhiều cảm giác xen trộn mà cho đến lúc này tôi mới bắt đầu cảm nhận: cảm giác già biệt những người thân yêu của mình, cảm giác nhớ nhà khi bước chân lên mảnh đất Sài Gòn xa lạ, nhiều thứ cảm giác mà tôi nghĩ rất lạ với tôi trước đó. Thế nhưng cảm giác tự hào, lòng tràn đầy hạnh phúc có lẽ là mạnh mẽ nhất trong những ngày đầu khi tôi chính thức trở thành sinh viên và ngồi trên giảng đường hiện đại. Mọi thứ không còn	

là giấc mơ nữa mà đó là thực tế, và thực tế đó thậm chí còn tuyệt vời hơn những gì tôi đã từng mơ khi còn là học sinh.

Có thể nói đó là lúc tôi sống trên đỉnh vinh quang.

Cảm giác thua cuộc

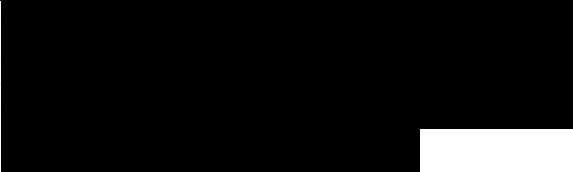

Thời gian trôi qua và những cảm giác tuyệt vời đó bắt đầu được thay thế dần bởi cảm giác tồi tệ. Tôi dần nhận ra ngày qua ngày những gì tôi đang học trên giảng đường không thuộc về tôi, tôi cảm thấy rất bối rối và mơ hồ về tương lai của mình. Điều tồi tệ và kinh khủng nhất chính là cảm giác của một kẻ thua cuộc, cảm giác như bị sỉ nhục khi thấy mình kém cỏi, tôi không còn ham muốn mạnh mẽ của một kẻ dẫn đầu. Tôi bắt đầu có những bạn mới, và rất nhiều trong số họ dường như giống tôi - là những kẻ chấp nhận thua cuộc.

Tôi còn nhớ một lần tôi đã bực mình như điên lên, đến nỗi tôi bỏ tiết học giữa chừng và đạp xe thất thân trên đường mà trong đầu vẫn bị câu nói vô tình của một người bạn trong nhóm ám ảnh tôi: “Thì con nhỏ đó “pro” nhất rồi, tí nữa kiểm tra ngôi gần nó chép là được...”. Tôi nghĩ vì sao tôi lại trở nên kém cỏi thế chứ? Cảm giác như tôi đã bị đánh gục. Ngày trước tôi chính là “con nhỏ” đó, và chỉ có thể hơn chứ không bao giờ ngược lại, hoặc tôi sẽ đấu tranh, cày ngày cày đêm để là kẻ mạnh nhất, dù chỉ bị xếp vào hàng hai tôi đã thấy “nhục” rồi.

Nhưng rồi thời gian trôi qua, những người bạn của tôi đã dạy tôi cách “copy” bài, và cách để trở thành một kẻ thua cuộc thật sự, như những “con virút gây bệnh”, dần dần tôi quên mình đã từng mạnh mẽ như thế nào. Tôi không còn tự tin như ngày trước, thời gian trôi đi và tôi cũng mặc định kiểu tư duy rằng “tôi chỉ là một thằng ngu, mấy đứa kia mới giỏi”, cảm giác giống như tôi đã đầu hàng. Tôi trở nên tự ti và tiêu cực đến chính tôi cũng không còn nhận ra và tôi cũng không biết nó đến với tôi khi nào. Tôi ngày càng có nhiều bạn bè, những đứa thuộc hàng “kém cỏi” nhất lớp - tôi chỉ nói lên sự thật chứ không có ý định chê bai - và tôi cũng biết cách ngồi cùng họ để nói chuyện về những đứa học giỏi trong lớp mình - điều mà ngày trước tôi chưa bao giờ làm vì chưa bao giờ chấp nhận thua người khác.

Tôi bắt đầu ăn nhậu, tôi thấy thật chán nản, và các trò chơi quậy phá chính là cuộc sống của tôi. Tôi không còn miệt mài đèn sách như thời còn học sinh. Những giây phút tôi là người mạnh nhất, là kẻ dẫn đầu giờ đã trở thành quá khứ. Tôi đã trở thành một kẻ tự ti, yếu đuối, và cảm giác đầy tội lỗi với gia đình. Tôi đã thua ngay cả trong suy nghĩ của mình, tất cả như virút và nó đã dần kiểm soát con người tôi hoàn toàn. Tôi ước gì có ai đó cho tôi biết tôi nên làm gì?

Có lẽ sẽ không có gì thay đổi, và tôi vẫn sẽ sống cuộc sống như thế nếu không được may mắn quen biết và trở nên thân thiết với người bạn gái Trần Juy Ly. Đây là người bạn học cùng lớp với tôi trong hai năm đầu đại học, và người bạn này có lẽ là người học giỏi nhất lớp tôi lúc này.

Khi kể về quá khứ thời còn học sinh, chúng tôi cảm thấy rất đồng cảm về nhiều thứ, cảm giác của kẻ dẫn đầu và luôn cố gắng để đạt được điều đó. Juy Ly có một cái tên rất đặc biệt như bạn thấy đấy, bạn ấy từng là học sinh giỏi quốc gia môn tiếng Anh thời học sinh và đạt được nhiều thành tích rất đáng nể thời đại học với tôi. Chính bạn đã cho tôi những gì từng thuộc về tôi trước đó: sự tự tin, niềm kiêu hãnh... Tôi đã nhanh chóng lấy lại mọi thứ để bước ra khỏi lối mòn và đi theo con đường riêng của mình, thậm chí tôi còn trở thành “người thầy” của bạn sau đó như bạn vẫn thừa nhận. Mặc dù bây giờ chúng tôi không còn bên nhau như thời sinh viên nhưng tôi vẫn luôn thầm biết ơn người bạn này về những điều đó. Đó chính là bước khởi đầu để tôi làm lại tất cả. Giờ đây khi ngồi đây và chia sẻ những điều này với bạn, tôi cảm thấy mọi thứ rất rõ ràng, tôi học được rất nhiều bài học quý giá từ bạn bè của mình, từ những con người thành công trên thế giới. Tôi đã từng ước rằng “giá như tôi biết những điều này... trước khi thi đại học”.	
Kỳ 3: Những viên đá đặt sẵn TT - Đôi khi bạn chỉ đơn giản nghĩ rằng: Ngành nào sau này dễ kiếm việc làm? Ngành nào mà nghe thời thượng? Còn chuyện đi tìm niềm đam mê của bạn là gì, để chọn ngành yêu thích thì tốn thời gian và vô bổ. Tôi cũng nhận ra rất nhiều	Chapter 3: The built stones

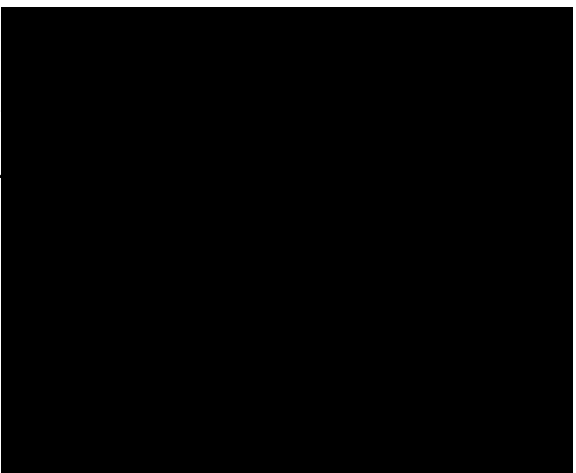
bạn còn không biết mình thích điều gì và điều đó cũng có nghĩa rằng chúng ta cũng không biết thi ngành nào.

Nơi nào sẽ thuộc về tôi?

Mỗi bạn học sinh hãy tự vấn mình rằng: “Tôi đã dành bao nhiêu thời gian cho việc chọn ngành nghề thi đại học?”, “Tôi đã đi tìm kiếm điều mà tôi thật sự đam mê chưa?”.

Thực tế bấy lâu nay bạn đang bước trên những viên đá to lớn đã được đặt sẵn để bước trên dòng sông chảy xiết. Mỗi ngày, mỗi năm trôi qua bạn chăm chỉ học, vùi đầu vào đống sách vở ở trường thật ra đơn giản cũng giống như bạn đang làm công việc tìm ra những viên đá tốt nhất đã được đặt sẵn để bạn có thể bước trên dòng sông chảy xiết ấy một cách nhanh nhất và tốt nhất. Thế nhưng khi đến cuối dòng sông là biển lớn bao la và câu hỏi đặt ra cho mỗi chúng ta rằng: “Nơi nào sẽ thuộc về tôi?”.

Câu hỏi ấy có lẽ sẽ không có ai, không có hệ thống giáo dục nào có thể đặt sẵn cho bạn ngoại trừ chính bạn đi tìm kiếm và trả lời cho chính bạn. Điều đó có nghĩa khi bạn đang đứng trước cánh cửa đại học thì không ai ngoài bạn có thể lựa chọn tương lai, trả lời giúp bạn câu hỏi: “Niềm đam mê của tôi là gì? Tôi sẽ thi ngành nào?”. Sẽ không quá lời nếu tôi bảo rằng: trả lời hai câu hỏi ấy chính là trả lời cho tương lai của bạn, trả lời cho việc bạn sống phần đời còn lại của mình với công việc mình

yêu thích hay không.	
Bạn dần đứng giữa hai sự lựa chọn: bỏ học và thi lại ngành bạn thích, hay bạn sẽ tiếp tục học ngành đó? Tôi nhận ra phần lớn bạn bè tôi đều cố gắng để theo đuổi sự chán nản đó, tức là tiếp tục học. Bởi lẽ chúng ta phải thừa nhận một điều chúng ta chính là niềm hi vọng của bố mẹ. Những lúc như thế, niềm hi vọng của bố mẹ bạn, sự tự hào của họ về ngành bạn đang học sẽ khiến bạn không muốn làm bố mẹ bạn thất vọng, sự e ngại thay đổi... Điều đó sẽ tiếp tục níu giữ bạn thật chặt để phải học tiếp.	Eventually, you will find yourself standing in front of the cross road that no one wants to face in their whole lives: abandon school and get right back where you belong to or continue to finish what you have been set? I realize that not everybody has strong will to follow their hearts, and apparently, they got to finish what they started. We finally have to admit the ugly truth that we, our own selves, are our parents' pride. And from that hard moments, the pride and hope of your parents, and the hesitation of changing, those are the wake-up call, get you out of your fantasy, and make you keep going the wrong way.
Thế nhưng bấy lâu các bạn học sinh chúng ta cứ mãi mê đến chuyện học ở trường và không hề quan tâm đến việc đi tìm kiếm câu trả lời cho mình. Không có gì ngạc nhiên khi mãi đến lúc bạn đang đứng trước cánh cửa đại học và vẫn bối rối rằng bạn sẽ thi ngành nào và thật sự đam mê điều gì. Tôi không có ý định phê phán việc bạn dành thời gian học ở trường lớp bao lâu. Vì quả thật điều đó rất ngớ ngẩn. Tôi chỉ mong bản thân mỗi chúng ta hãy so sánh xem thời gian chúng ta dành cho việc hiểu chính mình, tìm hiểu niềm đam mê của chính mình như thế nào. Nếu câu trả lời của bạn là: “Tôi chưa nghĩ đến điều đó” hay “Tôi dành cho nó ít đến nỗi tôi không còn nhớ cho đến khi tôi đứng trước cánh cửa thi đại học” thì bạn cũng đừng nên	

ngạc nhiên vì sao bạn vẫn đang bối rối khi chọn ngành.

Bạn cứ thử tưởng tượng sẽ như thế nào nếu mỗi sáng thức dậy bạn phải làm công việc mà bạn không thích, mỗi tối đi ngủ bạn bị ám ảnh bởi nó và cứ thế ngày qua ngày trong cuộc đời của bạn? Điều đó thật tồi tệ.

Hãy nhìn lại điều mà bạn hay thể hệ đàn anh, đàn chị lâu nay vẫn quan tâm khi chọn ngành thi đại học là gì? Có phải vì niềm đam mê của bản thân? Trong thực tế, chúng ta thường đặt lên trên cả việc mình yêu thích hay đam mê với những lý do có vẻ thuyết phục như: ngành đó sau này dễ kiếm việc làm, ngành đó lương cao, hay ngành đó do ba mẹ bạn chọn, ngành đó hiện nay đang “hot”, ngành đó nhiều bạn bè thi nên thi luôn cho vui...

Tất cả những điều đó đều nói lên rằng chúng ta chưa nhận thức được tầm quan trọng thật sự của việc chọn ngành nghề thi đại học. Dường như bấy lâu nay chúng ta mang trong mình niềm tin như một điều hiển nhiên, chỉ cần cầm được tấm bằng đại học là thấy ổn rồi: “Làm gì thì làm nhưng phải có cái bằng đại học trước đã”.

Rồi sẽ ra sao?

Khi bạn đậu đại học danh giá với một ngành mà bạn và gia đình, những người thân thiết của bạn đều cảm thấy tự hào, hãnh diện vì bạn. Thế nhưng bạn nhận ra bạn không thích ngành bạn đang học. Thực tế bạn phải đối mặt như thế nào?

Sự tự hào, sĩ diện của bạn và người thân như một liều thuốc giảm đau giúp bạn vượt qua khó khăn trong thời gian đầu tiên. Thế nhưng liều thuốc đó rồi cũng dần dần không còn tác dụng gì nữa, bởi căn bệnh gốc của bạn là không thích ngành bạn đang học.

Bạn sẽ cảm thấy chán nản, gượng ép, mọi thứ đối với bạn thật nặng nề. Những giờ học trên giảng đường đối với bạn như những giờ tra tấn khi bạn cố ép mình: “Hãy học đi! Học đi! Rồi mọi thứ sẽ ổn thôi!”. Điều đó cũng giống như khi bạn đang tìm hiểu về người bạn đời tương lai của bạn và bạn dần dần nhận ra bạn không hề yêu, nhưng bạn vẫn cố gắng tự an ủi chính bạn rằng: “Hãy tìm hiểu đi! Hãy tìm hiểu đi! Rồi mình sẽ yêu thôi”. Như thực tế đến với nhiều người bạn của tôi, bạn dần sẽ học được cái tính “kiên nhẫn để tiếp tục chán nản” và luôn tự vỗ về bạn học tiếp. Tất nhiên, cũng sẽ đến lúc bạn nhận ra và tự thú nhận với chính bạn rằng: “Thật khổ sở khi học một ngành mà mình không thích”. Bạn sẽ cảm thấy mọi thứ thật tệ hại.

Điều tôi tệ hơn, dần dần cái tính tự tin của bạn một thời đã “bốc hơi”, thay vào đó là sự tự ti, chán nản chiếm trọn tâm hồn, chiếm trọn trái tim nhiệt huyết của một sinh viên như bạn. Tôi cũng cho bạn biết không phải lúc nào mọi thứ cũng đều thậm tệ đến thế.

Bởi bạn sẽ gặp những người bạn xung quanh mình cũng chán nản, cũng đang khổ sở với thực tế trên giảng đường và bạn sẽ tìm thấy được niềm vui đồng cảm để tiếp tục kiên nhẫn khi cùng họ đổ lỗi cho giảng viên, đổ lỗi cho môn học, trường học. Bạn dần dần cũng học cách tự ti về bản thân, bạn đang bị biến thành một con vẹt đáng thương từ sai lầm khi mỗi ngày bạn phải cố gắng tự ép bản thân nhồi nhét vào đầu điều bạn không hề yêu thích.

Lúc này, sau những năm trên giảng đường, bạn sẽ trở thành một người có kinh nghiệm “kiên nhẫn để tiếp tục chán nản” một cách đáng nể. Bạn nghĩ thời gian khổ sở, chán nản, tệ hại trên giảng đường đại học đã qua, thế nhưng tất cả chỉ là sự khởi đầu cho một tương lai tối tăm nếu bạn không thay đổi. Tương lai bạn sẽ cầm trên tay tấm bằng đại học và mang theo kiến thức bạn cố gắng nhồi

nhét một cách chán nản đi làm. Và điều đó sẽ trở lại với bạn khi bạn bắt đầu sống với công việc - “vị hôn thê” của mình, và có lẽ sự “kiên nhẫn để tiếp tục chán nản” của bạn sẽ giúp bạn chịu đựng và sống phần đời còn lại với “vị hôn thê” mà bạn không hề yêu. Nếu bạn không tỉnh táo ngay từ bây giờ thì tương lai ấy sẽ là bạn.	

REFERENCES

Giá như tôi biết điều này trước khi học đại học

(link :<http://tuoitre.vn/Chinh-tri-Xa-hoi/Phong-su-Ky-su/538621/gia-nhu-toi-biet-dieu-nay-truoc-khi-hoc-dai-hoc.html>)

<http://tuoitre.vn/Chinh-tri-Xa-hoi/Phong-su-Ky-su/538753/chan-nan-tren-ghe-giang-duong.html>

<http://tuoitre.vn/Chinh-tri-Xa-hoi/Phong-su-Ky-su/538926/gia-nhu-toi-biet-dieu-nay-truoc-khi-thi-dai-hoc-ky-3.html>)

10 things to know before visiting Morocco, Music, magic and art in Morocco, Africa's festival capital

(link:<http://edition.cnn.com/2013/05/08/travel/10-things-morocco/index.html>)

<http://travel.cnn.com/africas-festival-capital-morocco-761316>)